

David Terčon

SKRIVNOST

Na Valu 202 si je nekdo pravkar zaželel Abadona in Apokalipso in Abadonova Apokalipsa iz dveh črnih zvočnikov že reže naravnost vame. Kakšna glasba ti je všeč? Če bi sklepal po tvoji podobi, bi verjel, da trdim in temničnim zvokom ni dovoljen vstop v tvojo dušo ... Če bi sklepal po globini, v katero se svet izgublja v tvojih očeh, se te smejo dotakniti samo napevi sonca in belih dni ...

Boš prišla?

Abadon ... Kot bi bil neznanec vedel, da se bom do konca tega pisanja prebijal skozi apokalipso! Je to znamenje za uspeh? Ali morda le opozorilo, da bi sploh ne smel sesti za tipkovnico? Oprosti, veš, saj vem, da bi bilo veliko bolj vpljudno, če bi ti pisal s prosto roko, a nič več nisem vajen držati pisala med prsti. Z računalnikom lahko po mili volji brišem in dodajam besede, jih premeščam in spreminjam, jim dodajam nove pridevnike in odvezmam stare; na koncu kljub temu ne bo videti nobene napake, nobena črta ne bo motila toka misli, nobena packa ne bo kvarila videza strani, vse bo urejeno do popolnosti. Nasprotno pa se mi zdijo, ko včasih gledam kak svoj zapisek, vijuge lastne pisave razmetane kot hudourniška struga, popolnoma neznanca, zgolj naključna znamenja, ki jih je bil odvrigel kakšen brezskrben tujec.

Jaz pa zagotovo nisem brez skrbi. Samo nate se spomnim, pa imam skrbi za cel vlak! Samo na tvoj kazalec se spomnim, ki si mu bila poljubila blazinico, ga obrnila proti meni in z nasmeškom pomigala z njim ... pa se nadme zgrme pravi plaz uničujoče toče!

Vprašam se, kaj se pravzaprav dogaja. S čim sem si bil zaslužil takšno pozornost? Kaj naj storim?

Preklete, da mi manjka poguma ...

Si presenečena, da držiš v rokah moje pismo? Le kaj si misliš? Da sem pravi romantik, ko ti v teh internetskih časih sploh pošiljam pismo, ali le, da sem popoln norec, ker mi kaj takega sploh pride na misel? Si ovojnico odprla neučakano, ti je srce bilo malo glasneje, ali pa je pismo ležalo ves dan med

starimi časopisi in reklamnimi letaki, ki niso nikomur mar, in si se ga lotila šele pred spanjem, ko res nisi imela več česa drugega početi?

Meni pa le prekleto manjka poguma, da bi te pogledal naravnost v oči in te vprašal, če boš prišla ...

Kaj bi dal, da bi jih videl, tvoje oči, ko si ugotovila, da ti pišem jaz, le kaj bi dal!!!

Kaj bi dal, da bi mogel pogledati v tvoje srce, da bi mogel poškiliti v tvoje možgane, da bi mogel pobrskati po tvoji duši ... in najti celico, na kateri je morda zapisano moje ime! Potem bi vedel, ali ta celica utripa ali je mrtva, vedel bi, pri čem sem in vsa apokalipsa, ki vre vame iz besed, ki nastajajo na zaslonu, bi mi bila prihranjena, in skrivnost tvojega prsta bi bila v hipu razrešena in bi bil tvoj popoln suženj ali pa bi, zavrtnjen, sploh ne mislil več nate, drobno zvezdico, ki sem jo bil poskušal utrniti samo zase!

Pri hudiču, poleg mene sediš in lasje so ti nagajivo zlezli čez nos in usta; zastirajo nasmešek, s katerim me poskušaš obglaviti. Pred mano se zibaš na pisarniškem stolu in poskrbela si, da ti je koleno pokukalo izpod krila in da se ti je stegno razgalilo do čipkastega roba spodnjih hlačk; z dolgimi nohti se igraš z drobnimi dlačicami nad kolenom. Pred mano si se razstavila v tanki bombažni majici; odpela si si zgornje gumbe in skozi tesno prilegajočo se tkanino silijo obrisi tvojih oblin!

Ha, zdaj sem pa dokončno oplel! Pa naj bo – nočem se več mučiti s temi prekletimi ugankami, ki me prebadajo kadar koli se jim zljubi! Naj bo – bom vsaj dobil tvoj odgovor in skrivnost tvojega kazalca bo enkrat za vselej razrešena.

V torek bom sam doma.

Vem, da te to sploh ne zanima, toda preden prebereš do konca, mi boš – jaz tako upam, sicer ti ne bi sestavljal teh stavkov – morda še hvaležna, da sem ti to omenil. Če pa ne, potem sem pač oplel, dokončno oplel, in konec bo najinega spogledovanja in Abadonova glasba bo prava glasba za apokalipso mojega poželenja! Hočem samo za vselej odstreiti skrivnost, ki si jo kot kakšna neodpuščujoča boginja pahnila predme!

Ne zameri ...

Rad bi svoji roki dovolil, da se dotakne svetlikajočih se dlačic in se prepriča, ali je koža tvojih stegen res tako vroča, kot mi skuša po vsej sili dopovedati! Rad bi raziskal, ali je tvoje koleno res tako voljno, kot se razkazuje! Rad bi odpel še preostale gumbe na tvoji majici, si ogledal, kakšne barve je tvoj nedrček in ali ga sploh nosiš! Rad bi odstrl pramen las s tvojega obraza in ugotovil, ali si z jezikom vlažiš ustnice! Rad bi potipal, ali so čipke tvojih hlačk bombažne ali svilene in kako trdna je tkanina, da bom vedel, ali naj jih slečem ali kar raztržem! Rad bi strgal s tebe nedrček in hlačke in se prepričal,

ali je tvoje telo res tako plemenito, kot se baha! Rad bi izmeril premer kolo-barčkov okrog tvojih prsnih bradavic in izvedel, katera je barva tvojega kosmatega trikotnika! Rad bi te poljubil na rame in kolena, na komolce in členke prstov, na pete in popek! Rad bi preiskal skrivnostni pragozd tvojih las in se zastrupil s slino s tvojih ustnic! Rad bi z jezikom prepotoval vse najbolj skrite stezice in najbolj divje brzice tvojega telesa! Rad bi se do presitega nadedel tvojih dojk, tvojega trebuha in tvoje zadnjice! Rad bi se potopil globoko v tvoje mlado grlo in še globlje vdrl v tenkočutno razkošje tvojega mednožja!

Rad bi ti izpolnil skrito hrepenenje, da me brezglavo obglaviš in razčtveriš, da me grabežljivo razmesariš, da se krvoločno nalokaš moje krvi in srečna zaspiš, prekrita z ostanki mojih odrešenih tkiv!

Pa naj bo, draga moja deklica! Zmaga za večnost ali vesoljni poraz in sramota!

V torek bom sam doma ... Prosim te, s sabo prinesi plošče z glasbo, ki jo imaš rada!

Boš prišla?

IZ OČI V OČI

Iz radia je zahreščal klicni signal. Nisi še plačal računa. Na robu prozornega predmeta se blešči nekaj kapljic. Prav na sredini dna, ki je nekoliko vdrt, je okrogla packa temno rdeče barve. Od predmeta se odbija oranžna svetloba pristajalnih luči. Kako je bilo, ko si se bil dotaknil smolnate tekočine? Vonj se je razlezel po vsej koži, mar ne, in zbeگان si se ozrl k svojim nogam, okrog katerih so nenadoma zagomazele majhne neznane živali? Na desetine jih je bilo in čeprav so bile njihove oči skorajda nerazpoznavne, si dobro videl oranžno svetlobo, ki se je ujela v njihove zenice. Ne ujema se s tvojim ošabnim ponosom, toda priznavaš si, da te je strah. Sluzasta tipalka se je bila priplazila k tvoji nogi in nisi se je mogel ubraniti: ovila se ti je okrog kolena – presenetilo te je, da je bila samo mlačna in ne ledno mrzla, kot si bil pomislil, ko si jo opazoval, ko se ti je bližala – in ti vžigala široko brazgotino. Natararica je stisnila veliko pomarančo in ti na pladnju s kozarcem prinesla tudi račun. Prozorni predmet je po obliki podoben kozarcu s sokom in svetlobni odsevi so prav taki kot olupek pomaranče. In packa na dnu je kot

kri pod tipalkinim stiskom. Iz radia hrešči klicni signal. Zdi se ti nekam šibak in z roko si potolčeš po čeladi. Pa ne pomaga. Tipalka je kar žgala in žgala. Noga okrog rane je postajala vse bolj oranžna. Preden stegneš roko, si snameš rokavico in z nohtom kazalca previdno potkaš po predmetu. Spoznaš zvok, ki si ga bil slišal le na akademiji. Kar ustrašiš se ga. Steklo. Zdaj ga še bolj previdno primeš. Zahtevali so, da ga prineseš celega. Previdno ... ali bo ječe? Kako je bilo, ko si se bil dotaknil smolnate tekočine? Račun za pomarančni sok se ti je zdel nekoliko visok, pa si vseeno stegnil roko, prijel svinčnik in podpisal potrdilo. Pravzaprav ti ni mar, kaj ne? Pravzaprav misliš, da je že vse izgubljeno. Toplota rjuh se je bila razblinila. Belina zidov je bila porumenela. Na policah se je bilo nabralo že veliko prahu. Udariš še enkrat. Potolčeš si po čeladi in streseš z glavo. Zvok iz radia končno postane glasnejši. Ti je v koticke ust ušel nasmešek? Okrog brazgotine začutiš mravljinice. Skloniš se in se popraskaš. Oranžen žarek, odbit od predmeta, ti plane v zrkla, da moraš zamižati. Si želiš polizati kri? Si želiš raztrgati še zadnji stik? Bolečina se je že bila začela izgubljati, ko si spet odprl oči, nagnil glavo nazaj in pogledal v nebo nad seboj. Prvo, kar si videl, je bila Zemlja, pravljичno svetla in zelenkasta, kot bi jo bil narisal šolarček. Ti je v koticke ust ušel nasmešek? Zaskrbljenost se je zabubila v tvojih očeh. Dobro veš, da se je jekleno začeljustila, da vihari, da ne popušča. Brazgotina velikokrat skeli, kaj ne? Račune je treba poravnati, kaj ne? Tipalka pa je, kot bi se bila le igrala z nemočno žrtvijo, kot bi si bila jemala pravico do žigosanja duš, nenadoma popustila, in ko si dvignil glavo, je ni bilo več. V čeladi spet hrešči. Želijo, da se vrneš. Da se vrneš. Ti je v koticke ust ušel nasmešek? Da se vrneš. Pristajalne luči že utripajo. Povečali so moč motorjev. Zelenkasta Zemlja lebdeče kraljiči nad ruševinami. Vrnitve ni. Poti ni več. Izpuhtela je. Kozarec je prazen. Le da tega oni ne vedo, mar ne? Domov? Strah?